

Obrazek pred kmečko hišo.

Oče Skalar sedé na klopci pred hišo in navezujejo in pripravljajo cepce za mlatev. Janezek, njih sinek, pride ravno iz mesta od šolskega spraševanja, in veselo k njim steče.

Oče. Kako je, Janezek, — ali si prinesel kol ali kljuko iz šole?

Janezek (izvleče perijohe iz mavhe, in jih očetu pokaže). Tukaj berite oče! „erste“ imam!

Oče (primši perijohe). Skoraj ne verjamem, da bi bil ti kaj zelo priden; pokaži, kje je tvoje ime? Ne znam sicer nemško, — pa nekoliko bom vendar le poznal, saj Skalar je Skalar po nemški in po domače, kakor ga obračša.

Janezek (kazaje očetu svoje ime). Vidite, oče! v tej versti so vsi „erste“, in moje ime je tudi tukaj le!

Oče (skladavši nemške čerke in z glavo majaje). Naka, to ime pa ne more biti tvoje, ljubi moj; zakaj nobeden mi še ni rekel drugače kakor Skalar, ne pa Šfaler, kakor je tukaj natisnjeno.

Janezek (oziraje se osupnjeno na nevoljnega očeta). Res, res, oče! ta sem jaz in nobeden drugi. Saj v šoli so me vselej klicali za Skalarja, in tudi moje tovarše Tavčarja, Skodlarja, Šitarja, Rotarja i. t. d. so prav imenovali; tukaj pa vendar le vidim, da je natisnjeno: Tauscher, Šfedler, Šiter, Rotter i. t. d. Jaz ne vem, zakaj mora biti tako.

Oče. Jaz tudi ne vem, zakaj je tako; pa toliko vem, da sem jaz Skalar, in tudi ti moraš biti Skalar, in ne drugače. Hvala Bogu, da naš primek ni „Mesar“; gotovo bi naredili iz njega nemški „Messer“. Take vedeže bi jaz . . .

Mati (na prag stopivši). Kaj se prepirata? Južina je že hladna!

Janezek skoči k materi, in se jih oklene. Vsi trije grejo v hišo.

Veliki Šmaren.

Odperte so nebeške vrata,
In angeli prepevajo,
Razliva se jim zarja zlata,
Marijo spremljajo v nebo.

Nebeski kralj jo sam pozdravi,
Odkriva rajske ji moči;
S prestolov vseh tam po visavi
Kraljici slava čez doni.

Marija zvoljenim veselje
In blagoslov si zdaj svetá.
Pobožnim vlivaš svete želje,
S tolažbo vterjaš roveža.

Oziraj namc tud' se milo,
Odvračaj mi nadloge vse!
In daj, da bi se mi odkrilo
Pri tebi prebivališče!

A. P.